

100 nejznámějších pohádek

*pro unavené
rodiče*
♥ *podruhé* ♥

*Císařovy nové
šaty*

Locika

100 nejznámějších pohádek pro unavené rodiče podruhé

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Kolektiv

100 nejznámějších pohádek pro unavené rodiče podruhé – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

100
nejznámějších
pohádek

*pro unavené
rodiče*

♥ *podruhé* ♥

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2017

Illustrations © Štěpán Janík, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7505-773-0

ISBN e-knihy 978-80-7505-846-1 (1. zveřejnění, 2017)

Obsah

Předmluva	11
1. O osamělém hříbečku	13
2. O lišce, zajíci a kohoutovi	14
3. Almužna	16
4. Co je slyšet nejdále?	18
5. O létajícím princí	21
6. Dřevorubec a jeho chytrá dcera	22
7. Čertova slanina	24
8. Jak lišák sbíral borůvky	26
9. Dvě tvrdohlavé kozy	27
10. Fousatý princ	28
11. Hlemýžď a růžový keř	30
12. Hadrnička	32

13. Komáří paštika	33
14. Císařovy nové šaty	36
15. Chytrý uhlíř	39
16. Panenka v trávě	41
17. Přátelé až za hrob	42
18. Chlapec a čert	44
19. Jak medvěd a lišák hospodařili	45
20. Proč pes na kočku vrčí	46
21. Co dostal horal za hrách	48
22. Jak se medvěd nechal oklamat	52
23. Pán a vdova	53
24. O třešňovém stařečkovi	54
25. Proč bída neumírá	56
26. Jak lišáka přelstily husy	57
27. Divous a princátka	58
28. Čokoládová pohádka	61
29. Jak se narodila pohádka	63
30. Bílá paní	66
31. Kmotřička Smrt	69
32. Krajíček chleba	72
33. Košík mandlí	74
34. Kdo se má lépe?	76
35. Dary vodních panen	78
36. Lesní chaloupka	82

37. Jak jednomu uletělo štěstí.	86
38. Lívanec nejlívancovitější	88
39. O líné přadlence	89
40. O kouzelném ptáčkovi	91
41. Jak kohoutek a slepička sbírali drobky	94
42. O spravedlivém vodníkovi	95
43. Jak se dva vsadili.	98
44. Jak šla kachnička na vandr	100
45. Jak v jednom zámku strašilo.	101
46. Měsíc a Slunce	104
47. Jak vesničané koupili rozum	106
48. O princezně, které ustříhli cop.	107
49. Bleška a veška.	110
50. Domácí skřítkové	112
51. Čarodějův učeň	115
52. O hrušce, která nechtěla spadnout	117
53. Kůň a komár	118
54. Kuřátko	120
55. Kouzelný tolar	122
56. Koblížek	124
57. Tři bílé růže.	128
58. Dupynožka	131
59. O křišťálové studánce	134
60. Lišák a šnek.	136

61. Mužík s kouzelným zrcadlem	137
62. Zakletý dům	139
63. Doktor Vševěd	141
64. O čápu a medvědovi	144
65. Sněhulák	147
66. Paní Zima	149
67. O lišce a chytré sýkorce	151
68. Čarodějná studna	153
69. Dobrý obchod	155
70. O veliké řepě	158
71. Kouzelná košile	159
72. O třech koťatech	162
73. Jak dědeček měnil, až vyměnil	163
74. O zlatých jablíčkách	164
75. Dva kamarádi	166
76. Větrík	168
77. Co můžeš udělat dnes... ..	170
78. O pánovi, který chtěl ujet smrti	171
79. O pyšném motýlovi	174
80. Skřítek Chlebánek	176
81. Potrestaný kovář	179
82. Květ kapradí	180
83. Sedmikráska	183
84. Prasátko pro štěstí	186

85. Křišťálová koule	188
86. Princezna Pampeliška	191
87. Jak chtěl kapřík do moře	193
88. Pyšný netopýr.	195
89. Locika	196
90. Láska	200
91. Jak lišák učil vlka chytat ryby	201
92. Jak lišák vyrobil vlkovi nový ocas.	203
93. Hadí korunka	204
94. Liška a vrána.	206
95. Traktůrek	207
96. Kouzelník a princezna.	208
97. Čert a Káča	212
98. Jak se Honza učil cizí řeči	214
99. Odpověď na každou otázku	217
100. O kouzelném mlýnku	219

Předmluva

Každý rodič to zná – děti jsou mnohdy neunavitelné. I když si celý den hrají, pobíhají a povykují, večer jim ještě stačí energie na nejednu pohádku. Právě pro tyto případy přinášíme nový výběr těch nejkrásnějších pohádek „ušitých“ na míru. Rozsahem jsou upravené tak, aby si s nimi poradili i ti neznavenější rodiče, obsahem však nejsou ochuzeny o nic, co by ve správné pohádce nemělo chybět. V knize najdete známé i méně známé příběhy z nevyčerpatelné studnice lidových zkazek, pověstí, bajek, ale i příběhy autorské. Všechny strženy tak, aby podnítily dětskou představivost, nabídly poučení a spokojeně vaše ratolesti vnesly do svěžího světa snů.

Obrovskou inspirací mi byla moje vlastní maminka, která mně a bratrově v dětství vymýšlela vlastní pohádky. Nebývaly dlouhé a pokračovaly jako by v nich zaznělo něco, co už jste už slyšeli, ale zároveň byly jiné, svébytné. V podstatě se jedná o základní princip lidového

vyprávění, kdy si každý další vypravěč něco přimyslí, upraví podle svého... A tím jsem se řídila i při sestavování souboru *100 nejznámějších pohádek podruhé*. Doufám, že se bude líbit vám i vašim dětem.

Přeji to nejkrásnější počtení.

JITKA HANUŠOVÁ

© osamělém hříbečku

Vyrostl jednou o samotě v jehličí pod smrkem malý hříbeček. Stál tam sám a bylo mu smutno. Kolem dokola nikoho nevidět, neslyšet. Čas mu ubíhal velmi pomalu, protože si neměl s kým povídat a hrát.

„Kdybych tu tak měl nějakého kamaráda,“ posteskl si nejednou.

Tu a tam proběhla opodál laň, přicupital zajíc nebo havran se pohrabal v jehličí. Nikdo z nich ale o hříbečka nejevil zájem. Uplynulo tak mnoho nekonečně dlouhých podzimních dní. Až se jednou přihodilo něco nečekaného. Jako by snad někdo zaslechl hříbečkovu stýskání si. Jako by z čistého nebe přistála vedle něj záchrana. A to doslova. Nejprve zaslechl dupání a hlasy a pak se zničehonic kousíček od něj zjevil jiný, větší hříb.

Hříbeček byl vyjevený takovou nečekanou návštěvou a zeptal se hosta: „Kdepak se tu bereš?“

A hřib, s hnědou, trošku pochroumanou čepičkou, pravil: „Ale, ani se neptej, hříbečku. Přišly ke mně nohy, natáhly se ruce a už jsem byl v dlani. Vytrhly mě z rodné půdy, od mých malých hříbečků.“

„Ale to je smutné,“ odpověděl hříbeček. „Pročpak by něco takového dělaly?“ podívoval se.

A starý hřib povídá: „Inu, to se tak stává. Už jsem o tom slyšel zkazky. Moji malí hříbečci spadli do tašky a já letěl sem.“

Hříbeček si pozorně prohlédne nového souseda a vidí, že pod kloboučkem má černé skvrny.

„Červíci se do mě pustili, tak nejsem lidem dost dobrý.“

Chvíli byli oba smutní, ale pak starý hřib praví: „Ale to nevadí, hříbečku, ještě mám dost síly a výtrusků, uděláme si novou osadu tady.“

A netrvalo dlouho a urodila se pod smrčkem v jehličí spousta maličkých hříbečků a bylo jim všem pohromadě dobře a veselo.

2.

© lišce, zajíci a kohoutovi

ili byli liška a zajíc. Liška měla chaloupku z ledu a zajíček z kůry. Když přišlo jaro, chaloupka lišce roztála a zajíčkovi zůstala. Poprosila liška zajíčka, zdalipak by se u něj mohla na chvíli ohrát. Zajíček to lišce dovolil, ale ta se tam uvelebila a zajíčka z chaloupky vyhnala.

Jde zajíček po cestě a pláče, když ho potkají psi: „Haf, haf! Co pláčeš, zajíčku?“

„Jakpak nemám naříkat? Měl jsem chaloupku z kůry a liška z ledu. Chaloupka jí roztála. Včera u mě přespala a dneska mě vyhnala.“

„Neplač, zajíčku,“ řekli psi, „my lišku vyženeme!“

A hned se vydali k chaloupce: „Haf, haf! Polez, liško, polez ven!“

Nato liška křikla: „Chcete, abych vylezla? Chcete, abych byla zlá? Zmizte rychle od chalupy, než z vás budou lítat chlupy!“ Psi se lekli a utekli.

A zajíček šel zase dál a plakal. Vtom se valil proti němu medvěd.

„Pročpak, zajíčku, naříkáš?“

„Jakpak nemám naříkat? Měl jsem chaloupku z kůry a liška z ledu. Chaloupka jí roztála. Včera u mě přespala a dneska mě vyhnala.“

„Neplač, zajíčku,“ řekl medvěd, „já lišku vyženu!“

A hned se vydali k chaloupce: „Brum, brum! Polez, liško, polez ven!“

Nato liška křikla: „Chcete, abych vylezla? Chcete, abych byla zlá? Zmizte rychle od chalupy, než z vás budou lítat chlupy!“ Medvěd se polekal a rázem byl ten tam.

Zajíček se vydal znovu na cestu, plakal, slzy mu tekly proudem, málem pro ně ani neviděl kohoutka s kosou.

„Kykyrykyký! Pročpak, zajíčku, naříkáš?“

„Jakpak nemám naříkat? Měl jsem chaloupku z kůry a liška z ledu. Chaloupka jí roztála. Včera u mě přespala a dneska mě vyhnala.“

„Tak pojď, já ji vyženu!“

„Kdepak, kohoutku, to se ti nepodaří. Psi už to zkusili, sami utéct museli, medvěd už to zkusil, sám utéct musel a ty ji už vůbec nevyženeš.“

„Ale vyženu!“

Přišli k chaloupce. Kohoutek se postavil před dveře, mávl kosou a zaplácal křídly: „Kykyrykyký! K chaloupce v lese kohout kosu nese, zlobí se a mračí, vylez, liško, radši, hajdy z pece, jestli nechceš být o hlavinku kratší!“

Liška to uslyšela, lekla se a zavolala: „Už se obouvám... Už se chystám...“

Kohoutek zazpíval podruhé: „Kykyrykyký! K chaloupce v lese kohout kosu nese, zlobí se a mračí, vylez, liško, radši, hajdy z pece, jestli nechceš být o hlavinku kratší!“

„Už se oblékám... Už jdu...“

Kohoutek zazpíval potřetí: „Kykyrykyký! K chaloupce v lese kohout kosu nese, zlobí se a mračí, vylez, liško, radši, hajdy z pece, jestli nechceš být o hlavinku kratší!“

Z chalupy se ozvalo: „Už si беру kožich... Už otvírám...“

Liška otevřela dveře, vyběhla a kohoutek šmik a usekl jí kosou hlavu.

A od té doby žijí zajíc a kohout v chaloupce spolu.

3.

Almužna

 eden nuzný žebrák šel po vsi prosit a přišel k Blažkové. Ale Blažková byla skoupá a lakomá, ani kousek suchého chleba žebrákovi nedala, ještě se na něj osopila a ze světnice ho vystrčila.

Žebrák šel o dům dál, kde bydlela Hájková, dobrá a milosrdná žena. Jakmile toho žebráka spatřila, vzala dětem chleba od pusy, podala ho

žebrákovi a pravila, aby mu Pánbůh něco lepšího nadělil, ona že je chudá a nic jiného v chalupě nemá.

„Ať ti to Pánbůh desateronásobně nahradí, abys mohla své děti ošatit a byla šťastná, a co začneš dělat, abys dělala do západu slunce.“

Hájková děkovala žebrákovi za dobrořečení, ale moc nepřemýšlela o tom, co řekl, ani tomu nerozuměla. Byla chudá vdova a měla dvě děti, které svýma rukama živila. Když od ní žebrák odešel, bylo už po poledni, její děti ještě nic neobědvaly a k večeři jim taky neměla co dát. Zjara dostala od Blažkové tři záhony lnu, které si musela těžce odpracovat, ale udělala to, pak len sama sobě sebrala, namočila, změdlila, vyčesala i spředla, a potom jí z něho tkadlec udělal asi dvacet loket plátna. To plátno, celé své jmění, schovávala na zimu, dětem a sobě na košile.

Když žebrák odešel, byla v domě taková bída, že by sekerou nebylo co utnout. Napadlo ji, aby několik loket toho plátna donesla židovi na prodej a za to koupila chleba a sůl. Začala plátno měřit, děti se utišily a ona měřila, měřila pořád bez konce a měřila až do západu slunce. Ze svých dvaceti loket plátna tisíce loket naměřila.

Radosti plná děkovala Pánubohu, a že chtěla děti co nejdříve posilnit, neběžela na kraj vesnice k židovi, ale vzala několik loket plátna a prodala je Blažkové, ovšemže za psí peníze, opravdu za málo; ale co naplat.

Na druhý den byl ve městě trh a Hájková tam nesla své plátno. A že bylo tenké i pěkné, dobře jí za ně zaplatili. Brzy si koupila dvě krávy, kousek pole a loučky, najala si čeládku a pracovala.

To její štěstí nebylo sousedce Blažkové vhod. Jednou na trhu vyzvídala, jakým způsobem si přišla k takovému jmění. A Hájková jí všechno věrně povyprávěla. Blažková, když to vyslechla, řekla: „Ach, má zlatá

kmotříčko, kdybyste věděla, jaká u mě bývá taky bída! Jestli vás ten žebrák zase navštíví, řekněte mu, aby přišel i ke mně.“

Týden nato šel ten žebrák zase po vsi. Milá Hájková radostí ani nevěděla, kam ho posadit, děkovala mu, uctila ho i obdarovala a poprosila ho, aby se zastavil taky u kmotry Blažkové; a žebrák slíbil.

Blažková uviděla oknem žebráka přicházet, namazala dětem po kousku chleba, a jakmile vstoupil žebrák do stavení, honem jim utrhla chléb od pusy a žebrákovi jej dala.

„Pánbůh zaplať,“ řekl žebrák, „ať ti to desateronásobně nahradí! Jakmile začneš cos dělat, abys dělala do západu slunce.“ A poté odešel.

Blažková už měla připravené plátno k měření a užuž vytahovala z kouta loket a chtěla měřit, když vtom chtěly děti pít a sama taky dostala náramnou žízeň. Aby nezmařila mnoho času, skočila honem ke studni pro vodu. Jakmile jednu konývku přinesla, běžela pro druhou, a jak přinesla druhou, běžela pro třetí, čtvrtou, desátou a tak bez přestání a bez potřeby vodu nosila až do západu slunce.

Co je slyšet nejdále?

Zil jedenkrát na statku starý sedláček se třemi syny. Měli se rádi, pomáhali si, starého tatíčka ctili. Přišel čas, aby se synové oženili a založili rodiny.

Tatíček jim poradil: „Jaká matka, taká Katka. Podívejte se dobře, jaké jsou matky vašich vyvolených. Nežeňte se očima, ale ušima. Poslechněte si, nejsou-li hádavé, přesvědčte se, jsou-li dobré hospo-

dyně. Co se jednou sezdá, rozloučit se nedá. Žili jsme u nás v pokoji a shodě, chtěl bych také v klidu dožít.“

Synové tatínka vyslechli, ovšem ne stejně: Nejstarší koukal na bohatství, mladší hledal krásu, jen ten nejmladší pamatoval na otcovu radu. Oženili se každý podle svého přání a brzy se všechny tři nevěsty nastěhovaly do stavení. Snachy byly dobré hospodyně, ovšem pokoj a klid byl ten tam. Ženy dvou starších bratrů nosily bradu vysoko. Myslely si, že slunce svítí jen pro každou z nich. Nedaly puse pokoj, nenechaly na sobě dobrého chloupku, hádaly se, jedna druhou by nejraději z domu vyhnala. A když se nemohly spolu pohodnout, pustily se do třetí snachy, ženy nejmladšího bratra. Ta byla mírná a tichá. Ráda posloužila starému tatíčkovi, švagrovým se však raději zdaleka vyhnula. Starší snachy se hádaly, dědečka z domova svým křikem vyháněly. A tak to šlo ze dne na den. Starší bratři nic nevěděli. Dědoušek si nepostěžoval a snacha se každá k svému muži měla jako holubička k holoubkovi.

Tatíček byl moudrý a brzy pochopil, že by starší snachy chtěly doma poroučet. Lámal si hlavu, jak rozhodnout, které by měl dům předat. Líbila se mu nejmladší, ovšem syny měl rád stejně a nechtěl žádnému z nich ublížit.

Jednou při večeři řekl synům i snachám: „Vím, že v domě chce být každý pánem. A také vím, že je těžká shoda s ohněm voda. Dům dělit nemůžeme, dostane ho jen jeden z vás. Bude to ten, jehož manželka uhodne mou hádanku. Dávejte dobrý pozor: Co je slyšet nejdále? Máte na rozluštění celou noc, ráno si vyslechnu odpovědi. Dobrou noc.“

Přišlo ráno a domem zavoněla snídaně. Starší snachy byly nevy spalé a nerudné, nejmladší byla čilá a klidná. Obě starší se do sebe

chtěly zase pustit, protože však přišel starý tatíček, obě mlčely a čekaly na vyzvání.

Najedli se a dědoušek se zeptal: „Tak, jaká bude vaše odpověď?“

Nejstarší honem vykřikla: „Já jsem první, já mám nejlepší odpověď! Když kohout na jaře ráno zakokrhá, to je slyšet až na kraj světa!“

Dědoušek se zamyslel a povídá: „Ano, to je opravdu slyšet daleko. A co mi povíš ty, prostřední dcero? Co je slyšet nejdále?“

Prostřední snacha vylétěla jako rozhněvaná slepice a křičí: „Já to vím líp! Nejdále je slyšet, když v letní noci zaštěká pes! To letí ještě dál než na kraj světa.“

Dědoušek se na chvíli zadumal a pak řekl: „Ano, i to je slyšet daleko. Co si však myslíš ty, nejmladší dcero?“

Třetí snacha se na tatíčka mile podívala a povídá klidně: „Já bych řekla, že nejdále ze všeho je slyšet dobré slovo.“

Staříček se usmál, nečekal ani chvíličku a hned řekl svoje rozhodnutí: „Ano, přívětivé uvítání a dobré slovo, o tom se povídá na tisíce kilometrů. Tys pronesla nejrozhádnější slova, ty budeš v mém domě nadále první hospodyní. A až tu nebudu, bude po mně hospodařit můj nejmladší.“

Tak se i stalo, ať starší snachy natahovaly nelibostí nos, jak chtěly. Otcovo slovo platilo jako zákon a starší bratři své hádavé ženy už uklidnili. Jak to udělali, to už pohádka nepovídá, ovšem od těch dob se žilo v domě v klidu a pokoji jako kdysi.

5.

O létajícím princí

Byli jednou dva tovaryši, jeden truhlář a jeden soustružník, a ti měli složit mistrovskou zkoušku. To však nebylo jenom tak, člověk musel vyrobit něco opravdu pozoruhodného. Truhlář se pustil do díla a řezal a brousil a kutil, až měl jednoho dne hotový stůl, který mohl i plout po vodě. Soustružník zase vyrobil křídla, se kterými mohl člověk létat jako pták. Když pak mistři oba kousky hodnotili, dospěli k závěru, že truhláři se vedlo lépe, jeho stůl vyhrál. To soustružníka roztrpčilo, vzal křídla, připjal si je, zvedl se do výše a odletěl pryč.

Letěl celý den i noc, až dorazil do jedné daleké země. To vám bylo pozdvižení, když se snesl na dvůr královského paláce. Sám mladý princ seběhl dolů a prosil ho, aby mu křídla prodal, že se mu dobře odmění. Soustružník svolil a dostal za křídla pěkný obnos, z něhož mohl žít až do smrti.

Princ si pak připjal křídla a vznesl se do výše. Letěl a letěl, až dorazil do královského města v sousední říši a tam uviděl překrásnou vysokou věž. Sestoupil dolů a od lidí se dozvěděl, že v té věži bydlí ta nejkrásnější princezna na světě, kterou tam ukryl její otec král, protože bylo předpovězeno, že mu ji jednoho dne unesou.

Princ byl zvědavostí bez sebe, nemohl se dočkat noci, kdy si opět připne křídla a vyletí k věži, aby se na princeznu podíval. Sotva se setmělo, vydal se k otevřenému oknu a nahlédl dovnitř.

Musel věru přivřít oči nad tou krásou, co ho tam čekala. A protože se princezně také líbil a bylo jí na věži samotné smutno, zaslíbili se